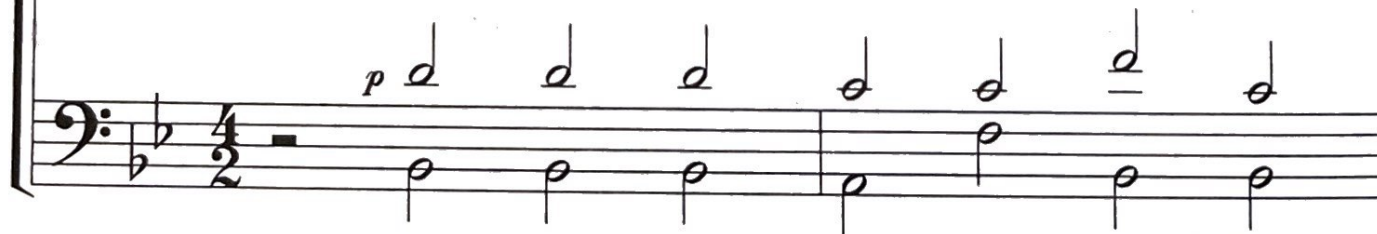

129. ПОЈАЊЕ

(Псал. 84.)

1. Го - спо - де, ка - ко ј' ми - о

стан, Где и - ме Тво - је пре - све - то на -

ста - ва: Кад у груд људ - ску у - се -

лиш се Ти, И кад Твој Дух у ср - цу

о - би - та - ва. Ко с' Те - би пре - да

бла - го то - ме сад. Па и сва - кад!

2. Чезне у мени душа сва,
Желећи, Боже, там' у Твоје дворе
Тело и душа радује се сад
У Теби, Боже, ког' анђели дворе;
Она с' поклања пред Твојом славом
С' части хвалом!
3. Душа ми беше збуњена,
Али је опет нашла мир свој благи,
К'о птица, која нађе себи дом,
Ил' ластавица, кад гњездо налази;
Где и остаје, свој мир ужива,
Не боји с' зла.
4. Господе, то је олтар Твој,
С' ранам' и крвљу Твојом нас помири.
Ту душа моја - изгубљена пре -
Мир, утеху, и спасење налази
У Твоме дому, вечни Господе,
Царе, Боже;
5. О благо сваком, кој' у Твом
Остане дому, слави Те с' радости,
Ко Твој' љубавно карање прима,
Тога ћеш у мир блажени привести.
Ко Тебе држи за крепост и над
Не зна за пад;
6. Тај смело иде долином
Која ј' нуждом и јадам испуњена,
Не боји с' нужде, ни муке сваке,
Оружа с' само из Твојих пунина.
Ти красиш тога свим благословом
И победом.
7. Молитву, Боже, чуј нам сад:
Који си наш штит и одбрана јака,
Пред Тобом ми се молимо свагда,
Погледај царство Твог помазаника,
Јер Ти си, Боже, наше сунце, - јак
Кад прети враг.